

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. B.**, narozen X
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2022, č. j. KRPU-171948-43/ČJ-2022-040022-SV-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8. 12. 2022, č. j. KRPU-171948-43/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 60 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2022, č. j. KRPU-171948-43/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím ze dne 19. 9. 2022, č. j. KRPU-171948-25/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, o 90 dnů.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázal na to, že žalovaná ani neplnila povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Zdůraznil, že po celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Dále namítal, že z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následně k realizaci správního vyhoštění žalobce dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Žalobce konstatoval, že žalovaná pouze uvedla, že dobu prodloužení trvání zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy správního vyhoštění. Dle žalobce však není jasné, jaké úvahy žalovanou dovedly k závěru, že jeho správní vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 90 dnů. Odůvodnění doby prodloužení zajištění rovněž není dostatečně určité, když se tato doba váže především ke spolupráci s Velvyslanectvím Marockého království, což však nedává žádnou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Žalobce měl za to, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho správní vyhoštění.
3. Uvedl, že je nezbytné, aby žalovaná v odůvodnění rozhodnutí kvalifikovaně vyhodnotila, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby a upřesnila svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkolů, přičemž uvedené otázky musí posuzovat přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Žalobce se domníval, že ačkoliv žalovaná měla snahu prodloužení doby zajištění nějak odůvodnit, je její odůvodnění šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaná zohlednila konkrétní situaci žalobce. Proto je dle žalobce napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zdůraznil, že žalovaná měla místo zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takové alternativy žalovaná posoudila zcela nedostatečně.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž nejprve zrekapitulovala předcházející správní řízení a uvedla, že nemožnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce se velmi podrobně věnovala. Konstatovala, že rozhodnutí o prodloužení zajištění tvoří s původním rozhodnutím o zajištění jeden celek. V rozhodnutí o prodloužení zajištění zrekapitulovala, proč nemohla přistoupit k využití zvláštních opatření, a to zejména na straně 2 s tím, že na původní

rozhodnutí o zajištění ze dne 19. 9. 2022 odkázala a konstatovala, že se žádné okolnosti v tomto směru nezměnily. Uvedla, že na straně 4 a 5 rozhodnutí ze dne 19. 9. 2022 se pak nemožností uložit zvláštní opatření zabývala a došla jednoznačně k závěru, že by žalobce mohl stěžovat nebo mařit správní vyhoštění, neboť žalobce na území České republiky a tím do schengenského vstoupil prostoru protiprávně, v úkrytu na podvozku kamionu, bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, které by mu umožňovalo pobývat na území České republiky, potažmo na území schengenského prostoru. Zdůraznila, že žalobcova snaha pokračovat do západní Evropy je zřejmá, neboť o azyl doposud nikde nežádal, v domovské zemi mu nic nehrozí a migruje pouze z ekonomických důvodů. Poukázala na to, že sám žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné ani osoby blízké, nevlastní žádné finanční prostředky a ubytování si v České republice zajistit nemůže, protože zde nikoho nezná a nemá na to finance.

5. Zdůraznila, že dobou, o kterou zajištění žalobce prodloužila, i výčtem úkonů, které je třeba ještě učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere, se zabývala na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí. V rozhodnutí jasně uvedla, že žalobce stále nevlastní náhradní cestovní doklad, neboť celý proces je na samotném počátku, jelikož marockými orgány zatím nebyla totožnost žalobce ověřena. Poukázala na to, že veškeré podklady byly prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie odeslány na Velvyslanectví Maroka, a taktéž bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které nabylo právní moci dne 5. 10. 2022. Konstatovala, že ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 12. 2022 vyplývá, že veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního dokladu pro žalobce byly dne 3. 10. 2022 zaslány na Velvyslanectví Maroka v Praze, přičemž do současné doby nebyla v dané věci na Ředitelství služby cizinecké policie doručena žádná odpověď. Ředitelství služby cizinecké policie v daném sdělení taktéž uvedlo, že minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů a déle a vystavení náhradního dokladu trvá 14 dní i více. V případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů velvyslanectví Maroka spolupracuje, a proto nelze předjímat, že totožnost žalobce nebude ověřena. Dle žalované je tedy zřejmé, že příprava realizace správního vyhoštění aktivně pokračuje, že zatím k ověření totožnosti žalobce nedošlo, a je tak nyní na příslušných úřadech Maroka vykonat potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Teprve poté může být ze strany Ředitelství služby cizinecké policie podniknuta následná fáze přípravy samotné realizace správního vyhoštění. Uvedla, že s ohledem na výše uvedené tedy prodloužila dobu zajištění o 90 dnů, a to i s přihlédnutím k tomu, aby doba zajištění trvala co nejkratší dobu. Závěrem konstatovala, že postupovala v souladu s právními předpisy, žalobou napadené rozhodnutí náležitě odůvodnila a navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 17. 9. 2022 kontrolován hlídkou Policie České republiky na 46,5 kilometru dálnice D8, na které se pohyboval pěšky směrem na Německo. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky vstoupil bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. V protokolu o výsledku ze dne 19. 9. 2022 žalobce uvedl, že ze země původu vycestoval letecky do Turecka. Následně za pomoci převaděčů odcestoval do Bulharska, kde byl zadržen a byl mu odebrán cestovní doklad. Poté rovněž za pomoci převaděčů cestoval do Srbska a následně pokračoval k hranicím s Maďarskem, kde za pomoci žebříku překonal hraniční oplocení. Na území Maďarska se nejprve pohyboval pěšky a poté vlakem odcestoval do Budapešti, kde si poblíž vlakového nádraží vytipoval kamion, na jehož podvozku se schoval. Asi po 12 hodinách cesty z podvozku kamionu vystoupil a ocitl se na parkovišti. Následně pokračoval pěšky po dálnici, kde byl kontrolován hlídkou policie. Dále vypověděl, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů a cílem jeho cesty byla Itálie kde chtěl pracovat v zemědělství. Uvedl, že v domovském státě mu při návratu nic nehrozí a opustil jej pouze z ekonomických důvodů. Na území České republiky nikoho nezná, nikdy zde nebyl a přes její území pouze projížděl. Na cestu domů nemá dostatek financí, u sebe má pouze 100 euro a ani není schopen si zde obstarat ubytování. Sdělil, že v případě propuštění by se do domovského státu nevrátil, ale pokračoval by v cestě do Itálie.
8. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že dne 19. 9. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění, přičemž rozhodnutím ze dne 19. 9. 2022, č. j. KRPU-171948-25/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění žalobce na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 17. 9. 2022 v 23:15 hodin. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2022, č. j. KRPU-171948-34/ČJ-2022-040022-SV-ZZC, žalovaná rozhodla o správním vyhoštění žalobce. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 12. 2022 vyplývá, že veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního dokladu pro žalobce byly dne 3. 10. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v Praze, přičemž do současné doby nebyla v dané věci na Ředitelství služby cizinecké policie doručena žádná odpověď. Ředitelství služby cizinecké policie ve svém sdělení též uvedlo, že minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů a déle a vystavení náhradního dokladu trvá 14 dní i více. V případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů Velvyslanectví Marockého království spolupracuje, a proto nelze předjímat, že totožnost žalobce nebude ověřena.
9. Nejprve se soud zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

10. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, vyslovil, že „[s]právní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ... důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.“ Soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž setrvale judikují, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaná nebyla při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů žalobcovy země původu v kombinaci s tím, že sám žalobce cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).
11. V projednávané věci žalovaná v napadeném rozhodnutí k vedlejšímu výroku týkajícímu se doby prodloužení zajištění uvedla, že se doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění prodlužuje o 90 dnů, neboť lhůta prvotního zajištění uplyne k datu 15. 12. 2022 a do tohoto data nebude možné provést plánované úkony směřující k ověření totožnosti žalobce a k provedení realizace jeho správního vyhoštění. Žalovaná pak na straně 3 napadeného rozhodnutí zcela obecně konstatovala, že na základě průběhu prvotního ověření totožnosti žalobce dospěla k závěru, že by uvedené úkony neměly trvat déle než prodloužená doba trvání zajištění, přičemž je realizace výkonu správního vyhoštění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění na základě uvedených skutečností reálná a proveditelná v rámci stanovené prodloužené doby trvání zajištění. Žalovaná rovněž nekonkrétně poukázala na to, že prodloužená doba trvání zajištění byla stanovena rovněž s přihlédnutím k tomu, aby trvala co nejkratší dobu, během které jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k výkonu správního vyhoštění. Dle žalované je zde tedy zcela reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění žalobce.
12. Soud konstatuje, že konkrétní uvedení jednotlivých úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění žalobce, jejich odůvodnění a odhad jejich časové náročnosti však v rozhodnutí žalované zcela chybí (tedy např. v jaké lhůtě lze při prodloužení zajištění očekávat zajištění cestovního dokladu žalobce, v jaké lhůtě budou zajištěny přepravní doklady žalobce do domovského státu, obstarání letenky, zajištění policejní eskorty, komunikace s domovským státem o zpětvzetí cizince apod.). Soud proto zdůrazňuje, že žalovaná v jejím rozhodnutí neuvedla výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění žalobce a odhad jejich časové náročnosti. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela nedostatečné a podle soudu žalovaná nedostála požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
13. Soud dále poznamenává, že ze správního spisu vyplývá, že žalovaná již dne 19. 9. 2022 Ředitelství služby cizinecké policie zaslala žádost o ověření totožnosti žalobce a vystavení
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náhradního cestovního dokladu. Z odpovědi Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 12. 2022 je uvedeno, že dne 3. 10. 2022 byly Velvyslanectví Marockého království zaslány dokumenty potřebné k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce. Ředitelství služby cizinecké policie od Velvyslanectví Marockého království neobdrželo žádnou zpětnou vazbu ohledně ověření totožnosti žalobce, přičemž nelze stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Dle mínění soudu lze tedy usuzovat na to, že proces ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobci je prakticky v počáteční fázi, když dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 12. 2022 nelze predikovat lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobce.

14. Soud shrnuje, že pro absenci výčtu předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhadu jejich časové náročnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže zjistit, zda prodloužená doba zajištění s ohledem na dobu potřebnou k ověření totožnosti a zajištění cestovního dokladu žalobce a dalším nutným úkonům potřebných k realizaci správního vyhoštění postačuje k naplnění účelu zajištění ve lhůtě dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (zda je výkon správního vyhoštění žalobce v této lhůtě alespoň potenciálně možný), či nikoli. To činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
15. Soud ve věci nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě, neboť soud ve věci rozhodl ve lhůtě stanovené v § 73 odst. 4 s. ř. s. a rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě tak pozbylo smyslu.
16. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Jelikož bylo rozhodnutí žalované již v průběhu soudního řízení fakticky konzumováno, tj. propuštěním žalobce ze zajištění odpadl důvod dalšího vedení řízení, žalovaná pouze postupem podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení zastaví. V dalším řízení bude žalovaná dle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
17. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 60 Kč odpovídající vynaloženému poštovnému. Soudní poplatek žalobce nehradil, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. ledna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph. D. v.r.
samosoudce